

Sygn. akt XVCa 629/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

***Dnia 9 czerwca 2015 roku***

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko J. L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 3 lutego 2015 roku

sygn. akt IC 214/15

uchyla zaskarżony wyrok zaoczny i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rawiczu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt XVCa 629/15

## UZASADNIENIE

Pozwem zarejestrowanym w dniu 26 maja 2014 r. w Sądzie Rejonowym (...) w L. w postępowaniu elektronicznym powód (...) z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. L. kwoty 8.654,66 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznania sprawy do Sądu Rejonowego w L..

Powód w Sądzie Rejonowym w L. uzupełnił pozew zgodnie z art. 505<sup>(( 37))</sup> k.p.c. W uzasadnieniu powód podtrzymał żądanie i podał, że pozwany zawarł z (...) S.A. we W. umowę bankową nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Powód podniósł, iż pozwany nie wywiązał się z tej umowy, co w konsekwencji spowodowało, że bank wypowiedział umowę. Wskazano, że na podstawie umowy cesji powód nabył od wierzyciela pierwotnego - wskazanego wyżej banku - wierzytelność przysługującą temu bankowi w stosunku do pozwanego, przez co powód stał się wierzycielem pozwanego.

Pozwany nie wziął udziału w toku postępowania. Korespondencja sądowa wysłana do pozwanego wróciła z adnotacją „adresat nie odebrał przesyłki w terminie”.

Wyrokiem zaocznym z dnia 3 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Rawiczu w punkcie 1. oddalił powództwo, w punkcie 2. kosztami postępowania obciążył powoda.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód zaskarżając wyrok zaoczny w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

- sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że nie doszło do skutecznego przejścia na powoda praw i obowiązków wynikających z zawartej w dniu 14.05.2008 r. umowy bankowej nr (...), na skutek naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c.,

- naruszenie przepisu art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie za nieudowodnione faktów powołanych przez powoda w pozwie podczas, gdy pozwany nie wypowiedział się co do tych faktów w wyniku czego należało uznać je za przyznane,

- naruszenie przepisu art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., a to poprzez uznanie, że powód nie udowodnił okoliczności uzasadniających dochodzone roszczenie, kiedy Sąd I instancji dysponował wystarczającymi dowodami na powyższe, przedłożonymi przez powoda na etapie uzupełnienia braków formalnych pozwu,

- naruszenie przepisu art. 339 § 2 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść wyroku, poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości uniemożliwiające wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo, jako że, zdaniem Sądu I instancji, powód nie udowodnił, aby nabył wierzycelność wynikającą z umowy bankowej nr (...) zawartej w dniu 14.05.2008 r., podczas gdy przedłożone do akt sprawy dokumenty jednoznacznie potwierdzały okoliczność nabycia przez powoda wierzycelności wynikającej z umowy kredytu, natomiast pozwany, chociaż miał taką możliwość nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda.

Mając na uwadze powyższe, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanego na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Apelację okazała się zasadna.

W szczególności zasadne okazały się zarzuty błędnej oceny dowodów i – co za tym idzie – nierozpoznania istoty sprawy. Stąd konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem zaocznym oddalił w całości powództwo uznając, iż strona powodowa nie wykazała w rozpoznawanej sprawie, że nabyła od (...) S.A. we W. wierzycelności wobec J. L.. W ocenie Sądu Odwoławczego argumentacja Sądu pierwszej instancji przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje na to, iż Sąd Rejonowy uchybił w niniejszej sprawie dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Wskazać należy, iż Sąd pierwszej instancji w sposób niezwykle rygorystyczny odniósł się do dokumentów złożonych przez powoda, stwierdzając, iż w rozpoznawanej sprawie nie wynika z nich okoliczność wskazywana przez powoda, tj. że po stronie pozwanej powstał obowiązek świadczenia na rzecz powoda wskutek przelewu wierzycelności

określonej w pozwie. Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie przedłożył załącznika do umowy przelewu. W dalszej części uzasadnienia wskazano, że powód wprawdzie przedłożył dokument zatytułowany jako załącznik 2 wykaz wierzytelności wchodzących w skład (...), lecz nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu.

Z argumentacją tą nie sposób się zgodzić. Sąd Rejonowy pominął, że oprócz umowy o kredyt gotówkowy zawartej przez pozwanego z (...)S.A. w dniu 14 maja 2008 r. nr (...), powód złożył do akt odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 r. wraz z załącznikiem 2 wykaz wierzytelności wchodzących w skład (...).

W kontekście niniejszej sprawy należy mieć przede wszystkim na względzie, że do akt niniejszego postępowania powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 r. Z treści tej umowy wynika, że załącznik nr 2 stanowiący wykaz wierzytelności wchodzących w skład (...) stanowi integralną część umowy. Niewątpliwym zatem jest, iż powód nie był zobligowany do konstruowania dodatkowego wniosku o przeprowadzenie dowodu z omawianego załącznika. Wystarczające było złożenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z umowy cesji z dnia 26 czerwca 2013 r.

Nie można także przyznać racji twierdzeniom Sądu, który uznał, że z treści załącznika nie wynika, iż pozwany jest zobowiązany na rzecz powoda z tytułu umowy o kredyt gotówkowy nr (...).

W szczególności wskazać trzeba, że dane ujęte w wyciągu z załącznika do umowy cesji obrazowały obok kwoty zakupionego przez powoda kapitału kredytowego także inne części składowe zadłużenia oraz wszelkie dane identyfikujące dłużnika – imię, nazwisko, PESEL nr dowodu osobistego, adres zamieszkania (w tym oddział banku w którym zawarto umowę o kredyt gotówkowy), datę zawarcia umowy kredytowej. Należy zauważyć, iż wyciąg ten stanowi niewątpliwie załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności wymieniający w sposób szczegółowy te wierzytelności, które na podstawie przedmiotowej umowy nabyła od (...) S.A. strona powodowa. Przedstawiony załącznik obejmuje wprawdzie jedną tylko wierzytelność lecz jest to wystarczające dla identyfikacji wierzytelności objętej sporem. Wbrew argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku załącznik ten zawiera zatem wszelkie informacje przedmiotowo i podmiotowo istotne. Wobec powyższego nie było żadnych podstaw do tego, aby podważać skuteczność umowy cesji wierzytelności, albowiem zarówno przedłożona umowa o kredyt gotówkowy jak i umowa cesji wierzytelności wraz z załącznikiem są dowodami wiarygodnymi i w pełni dokumentującymi powyższe dane.

Mając na uwadze powyższe należało stwierdzić, iż wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Rejonowego, powód podolał spoczywającemu na nim w myśl art. 6 k.c. ciężarowi dowodu i na podstawie złożonej w toku niniejszego postępowania dokumentacji w pełni wykazał zarówno fakt istnienia wierzytelności wobec J. L. wynikającej z zawartej w dniu 14 maja 2008 r. z (...) umowy kredytu gotówkowego nr (...), która to wierzytelność nie została przez dłużnika zaspokojona, jak również powód udowodnił fakt nabycia od (...) S.A. przedmiotowej wierzytelności na podstawie umowy przelewu z dnia 24 czerwca 2013 roku.

Ponadto, podkreślenia wymaga, że dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy zostały przedłożone w przepisanej formie. Załączona do pozwu umowa prowadząca do przejścia uprawnień na powoda wskutek jej poświadczenia za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego w trybie art. 129 § 3 k.p.c. ma charakter dokumentu urzędowego. Już bowiem z dosłownego brzmienia art. 129 § 3 k.p.c. wynika, że charakter dokumentu urzędowego ma tylko poświadczenie zgodności z oryginałem dokonane przez profesjonalnego pełnomocnika. Znamienne jest, że podpisy stron pod umową z dnia 24 czerwca 2013 r. oraz pozostałymi dokumentami stanowiącymi jej integralną część, zostały poświadczone przez notariusza. W obecnym stanie prawnym jedynie notariusz ma bowiem uprawnienia do poświadczania własnoręczności podpisu (por. art. 96 pkt 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158 z późn. zm.)). Po poświadczeniu przez notariusza własnoręczności podpisów złożonych pod wymienionymi wyżej dokumentami prywatnymi, dokumenty te nie muszą zostać dołączone do wniosku w oryginale, o ile wnioskodawcą będzie reprezentował profesjonalny pełnomocnik, który poświadczy ich zgodność z oryginałem w trybie art. 129 § 3 k.p.c. (tak: postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 września 2010 r., sygn. akt I ACz 1229/2010, OSAW 2011/208).

Niezasadnie Sąd pierwszej instancji uznał, iż roszczenie powoda budziło wątpliwości Sądu już z tej przyczyny, że powód prowadzi wiele spraw w Sądzie Rejonowym i większość z nich była kwestionowana. Sąd zobligowany jest bowiem zawsze do rozpoznania konkretnej sprawy, albowiem stanowi ona indywidualny proces, który toczy się pomiędzy odrębnymi stronami, dotyczy innego przedmiotu i wynika z odrębnego stosunku prawnego.

Marginalnie wskazać trzeba, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji orzekł o żądaniu pozwu wyrokiem zaocznym, z uwagi na to, że pozwany nie stawił się na rozprawie, nie zajął stanowiska i nie wdał się w spór z powodem. Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., sąd wyda wyrok zaoczny, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie (przy czym przesłanką wydania takiego rozstrzygnięcia jest prawidłowe zawiadomienie strony pozwanej o terminie rozprawy – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1973r. III PRN 3/73, LEX nr 83847). W myśl § 2 art. 339 k.p.c., w takim wypadku sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Powyższe oznacza, że w art. 339 § 2 określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., sygn. I CKU 176/97, publ. LEX nr 37430, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30; uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., sygn. III CRN 539/71, publ. OSNCP 1972/7-8/150). Nie sposób zatem zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym przez skarżącego, jakoby ze względu na to, iż pozwany nie stawił się na rozprawie i nie brał udziału w sprawie automatycznie zaktualizowały się przesłanki do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo. Jak była o tym mowa powyżej, niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie obowiązany ponownie rozważyć okoliczności wskazane w pozwie, ze szczególnym uwzględnieniem dokładnego wyliczenia roszczenia odsetkowego, oraz kosztów, które zostały wygenerowane wskutek braku spłaty przedmiotowej umowy pożyczki. W tym zakresie Sąd będzie zobligowany do dokonania kompleksowej oceny zgromadzonych dokumentów, w tym w szczególności pod kątem wykazania wysokości dochodzonego roszczenia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając Sądowi Rejonowemu na podstawie art. 108§2 k.p.c. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

/-/ B. Łagodzińska